

Vastulause aluseks oleva kaubamärgi või tähise omanik: Growth Finance AG.

Vastulause aluseks olev kaubamärk või tähis: sõnamärk „Montronix” kaupadele ja teenustele klassides 7, 9 ja 42 (ühenduse kaubamärk nr 2 762 862), vastulause puudutas registreerimist kaupade jaoks klassis 9.

Vastulausete osakonna otsus: rahuldada osaliselt vastulause.

Apellatsioonikoja otsus: rahuldada osaliselt kaebus.

Väited: määruse (EÜ) nr 207/2009 (¹) artikli 8 lõike 1 punkti b rikkumine, kuna vastandatud kaubamärkide puhul puudub segiajamise tõenäosus.

(¹) Nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määrus (EÜ) nr 207/2009 ühenduse kaubamärgi kohta (ELT L 78, lk 1).

14. septembril 2009 esitatud hagi — Reber Holding versus Siseturu Ühtlustamise Amet — Wedl ja Hofmann (Walzer Traum)

(Kohtuasi T-355/09)

(2009/C 282/96)

Hagiavaldus esitati saksa keeles.

Pooled

Hageja: Reber Holding GmbH ja Co. KG (Bad Reichenhall, Saksamaa) (esindajad: advokaadid O. Spuhler ja M. Geitz)

Kostja: Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused)

Teine menetluspool apellatsioonikojas: Wedl & Hofmann GmbH (Mils/Hall in Tirol, Austria)

Hagejate nõuded

— tühistada Siseturu Ühtlustamise Ameti (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) neljanda apellatsioonikoja 9. juuli 2009. aasta (asi R 623/2008-4)otsus;

— mõista kohtukulud välja ühtlustamisametilt.

Väited ja peamised argumendid

Ühenduse kaubamärgi taotleja: Wedl & Hofmann GmbH.

Asjaomane ühenduse kaubamärk: kujutismärk „Walzer Traum” kaupadele klassides 21 ja 30 (taotlus nr 4 593 752).

Vastulause aluseks oleva kaubamärgi või tähise omanik: hageja.

Vastulause aluseks olev kaubamärk või tähis: Saksa sõnamärk „Walzertraum” kaupadele klassis 30 (nr 1 092 615), vastulause puudutas kaubamärgi registreerimist vaid klassi 30 kuuluvate kaupade jaoks.

Vastulausete osakonna otsus: rahuldada vastulause.

Apellatsioonikoja otsus: tühistada vaidlustatud otsus ja jätta vastulause rahuldamata.

Väited: määruse (EÜ) nr 207/2009 (¹) artikli 42 lõike 2 teise lause ning võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumine seoses vastulause aluseks oleva kaubamärgi tegeliku kasutamise tingimuste tõlgendamisega.

(¹) Nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määrus (EÜ) nr 207/2009 ühenduse kaubamärgi kohta (ELT L 78, lk 1).

18. septembril 2009 esitatud hagi — E.ON Ruhrgas ja E.ON versus komisjon

(Kohtuasi T-360/09)

(2009/C 282/97)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Hagejad: E.ON Ruhrgas AG (Essen, Saksamaa), E.ON AG (Düsseldorf, Saksamaa) (esindajad: advokaadid G. Wiedemann ja T. Klose)

Kostja: Euroopa Ühenduste Komisjon

Hagejate nõuded

— Tühistada vaidlustatud otsus;

— teise võimalusena vähendada mõistlikult hagejatele vaidlustatud otsuses määratud rahatrahvi suurust;

— mõista kohtukulud välja kostjalt.

Väited ja peamised argumendid

Hagejad vaidlustavad komisjoni 8. juuli 2009. aasta otsuse K(2009) 5355 (lõplik) asjas COMP/39.401 — E.ON/GDF. Vaidlustatud otsusega määrati hagejatele ja veel ühele ettevõtjale rahatrahv EÜ artikli 81 lõike 1 rikkumise eest, kuna nad osalesid kokkuleppes ja kooskõlastatud tegevuses maagaasisektoris.

Oma hagi põhjenduseks esitavad hagejad kuus väidet.

Esiteks vaidlustavad hagejad EÜ artikli 81 lõike 1 kohaldatavuse, kuna komisjoni etteheidetavad kokkulepped ei riku kartelli-keeldu. Siinjuures väidavad hagejad, et tegemist on lubatavate kõrvalkokkulepetega ühisettevõtte MEGAL asutamiseks.

Teise võimalusena väidavad hagejad, et komisjon on vääralt hinnanud rikkumise kestust. Sellega seoses selgitavad nad, et vaidlusalused kokkulepped tühistati juba vahetult pärast liberaliseerimise algust, igal juhul aga 13. augusti 2004. aasta formaalse tühistamiskokkuleppega.

Kolmandaks tuginevad hagejad enda diskrimineerimisele komisjoni 26. oktoobri 2004. aasta paralleelsete otsustega asjades GDF/ENI ja GDF/Enel. Nad väidavad, et komisjon loobus nendel juhtudel trahvide määramisest, viidates äsja toimunud liberaliseerimisele, ning leiavad, et komisjon oleks pidanud sarnaselt otsustama ka käesolevas asjas, kuna need asjad on kõikides olulistest punktides võrreldavad või isegi identsed.

Neljandaks väidavad hagejad, et väidetavad 1975. aasta kokkulepped on juba aegunud, kuna need lõpetati vähemalt viis aastata enne komisjonipoolse kontrolli läbiviimist.

Viiendaks heidavad hagejad ette trahvisumma väära arvutamist.

Viimasena väidavad hagejad, et komisjon on rikkunud konkurentsialaste rikkumiste omistamise põhimõtteid, kuna E.ON AG ei vastuta otseselt ega kaudselt E.ON Ruhrgas AG väidetavate rikkumiste eest.

16. septembril 2009 esitatud hagi — Centraal bureau voor de statistiek versus komisjon

(Kohtuasi T-361/09)

(2009/C 282/98)

Kohtumenetluse keel: hollandi

Pooled

Hageja: Centraal bureau voor de statistiek (Haag, Madalmaad)
(esindaja: advokaat R. van den Tweel)

Kostja: Euroopa Ühenduste Komisjon

Hageja nõuded

— Tühistada komisjoni 7. juuli 2009. aasta otsus ESTAT/E-1/ME/ynl/eb D(2009) 10188, mis puudutab lõplikke hüvitisi 2005. aasta struktuuriuuringutega tekkinud kulude osas summas 546 818,77 eurot;

— teise võimalusena kohustada komisjoni maksma tagantjärele hüvitist summas 38 295,55 eurot, millele lisandub intress alates 45. päevast pärast 7. juuli 2009. aasta otsuse tegemist kuni selle summa tegeliku maksmiseni;

— mõista kohtukulud igatahes välja komisjonilt.

Väited ja peamised argumendid

Hageja arvates on vaidlustatud otsus vastuolus nii muudetud nõukogu 29. veebruari 1988. aasta määrusega (EMÜ) nr 571/88 põllumajandusettevõtete struktuuri käsitlevate ühenduse uuringute korraldamise kohta aastatel 1988-1997 (EÜT L 56, lk 1; ELT eriväljaanne 03/08, lk 10) kui ka tema ja komisjoni vahel sõlmitud kokkuleppega, mis puudutab Madalmaade 2005. aasta struktuuriuuringutega seotud kulude hüvitamist ühenduse poolt (lepingu nr 62102.2005.001-2005.055), samuti on see otsus vastuolus õiguskindluse ja usalduse kaitse põhimõtete ja ning põhjendamise kohustusega. Igatahes on otsuses vääralt kindlaks määratud hageja poolt taotletud summa.

Esimeses hagi väites leiab hageja, et komisjon ei ole ebaõigesti otsustanud talle maksta hüvitist määruse nr 571/88 artikli 14 lõike 1 tähenduses, vaid palunud selle asemel esitada täpsemaid andmeid tekkinud kulude kohta ja mitte üksnes uuringuga seotud põllumajandusettevõtete arvu kohta. Kuna määruse artikkel 14 näeb sõnaselgelt ette kindlaks määratud suurima hüvitatava summa iga asjaomase põllumajandusettevõtte jaoks, milleks on 700 000 eurot, oleks igasugune teistsugune tõlgendus lisaks vastuolus usalduse kaitse ja õiguskindluse põhimõtete ja ning põhjendamise kohustusega.

Teises hagi väites leiab hageja, et tema ja komisjoni vahelise kokkuleppe artiklit II.14.3 ei saa kohaldada Ministerie van landbouw (põllumajandusministeerium) esitatud arvete suhtes. Komisjon on vääralt jätnud need kulud tegelikult tekkinutena ning hüvitamist võimaldavatenä osaliselt arvestamata.

Lõpuks tugineb hageja alternatiivselt sellele, et hüvitamist võimaldavad kulud — kui kokkuleppe artikkel II.14.3 peaks siiski kohaldatav olema — on kindlaks määratud vääralt või